NOTA BENE

časopis sdružení Benediktus

- **Co se skrývá za tímto názvem?** To zatím nebudeme prozrazovat, abychom Vám dali možnost o tom trochu přemýšlet.
- **Co to je?**
  - Časopis pro nás, pro Vás o nás, pro blízké i vzdálené, pro kamarády, zkrátka pro všechny, kteří mají otevřené srdce pro dobré věci. Tedy časopis pro sebe navzájem.
  - Časopis, který nám dává vědomí, že jsme spolu, že patříme k sobě, že společně tvoříme věčné hodnoty.(Co je pro lásku, je pro věčnost). Skrze tyto stránky můžeme být spolu , i když spolu právě nemůžeme být reálně. Tedy časopis, který sbližuje a sdílí se.
  - Časopis o společných oslavách, slavnostech, koncertech, kulturních akcích, setkáních,... Tedy časopis, který informuje.
- **Jaké budou pravidelné rubriky?** Úvodník, Duchovní slovo duchovního, Archa Benediktu, O lidech s jiným obdarováním , Jen tak,O přátelích a kamarádech, Ohlédnutí za.., Plánujeme, Stavíme a budujeme, Na konec....
- **Jak často bude vycházet?** 4x do roka: Adventní a vánoční vydání (prosinec-únor), Velikonoční vydání (březen-květen), Letní vydání (červen-srpen), Svatováclavské vydání (září-listopad)
- **Jaký je na nás kontakt?**

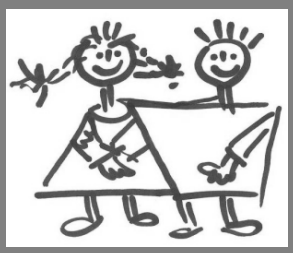

NotaBene, o.s. Benediktus
Klášterní 60, 583 01 Chotěboř
tel. 731402230
e-mail: benediktus@centrum.cz
web:benediktus.infobar.cz
č.účtu:155402290/0600
GE Money Bank Chotěboř

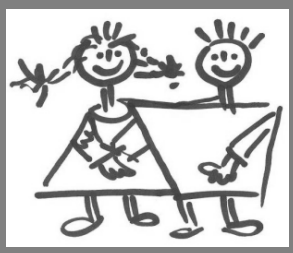

Na tuto adresu můžete posílat své podněty, příspěvky, dotazy, také objednávky časopisu.

Doporučená cena časopisu je 25 Kč, výtěžek slouží na podporu naší činnosti.

Byla zima.

Taková ta krásná, kdy všude kolem Vás je měkce bílo.

Velké vločky se pomaličku snášely z noční oblohy.

Ostravské nádraží.

Noc a zima. Svinov není zrovna místo, kde bych si chtěla to kouzelné počasí vychutnávat.

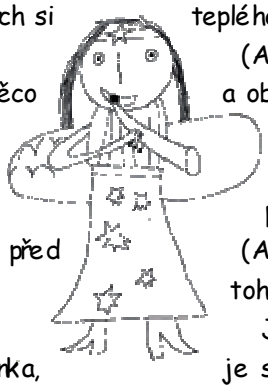

A vlastně mě ani nenapadlo, že bych si něco vychutnávat měla. Loňská zima byla přece tak dlouhá. Proč mám být nadšená z další hromady sněhu, které dneska v noci určitě napadne?

„Koupim si aspoň kafe. V tom obchůdku před nádražim maji otevřeno pořád."

Přicházím k občerstvení a...

...už jí vidím. Paní Bezdomovkyně. Ach jo, chudinka, taková kosa. Ona nemá, kam jít a ještě k tomu sněží.

Mohla bych jí aspoň pozvat na kafe, ne? (To se projevuje trocha sociálního cítění, za které mě část mojí rodiny zcela otevřeně odsuzuje.)

Ale to už jí vidím, jak ke mně natahuje ruku.

Tak jo, asi chce peníze... ale... jde pořád blíž a blíž...

... Ve chvíli, kdy se mě už skoro dotýká, otáčí se na pána, který stojí za mnou: „Neboj, já jí neublížím." Obrátí se zpátky ke mně: „Krásná," říká zasněně a elegantním pohybem sundává velkou vločku s mých vlasů... „Je krásná..."

Pak už se beze slova otáčí a mizí někam do noční Ostravy.

Je lehké vidět mrazivou krásu, když jí pozorujeme z vyhřátého pokoje, zachumlaní do deky, s velkým hrnkem teplého kakaa.

(Ale zkuste se rukou promrzlou na kost dotýkat vloček a obdivovat jejich vzácnost... v té zimě, která zalézá za nehty a možná ještě dlouho zůstane...)

Je lehké vidět krásy života, když jsou jasné na první pohled.

(Ale zkuste je nacházet pod nánosem všeho těžkého, toho, co bolí... a možná ještě dlouho nepřestane...)

Je snadné vidět špatné věci, nadávat na těžký život, je snadné přestat si všímat krásy, začít ignorovat to dobré... ale...

Někdy stačí chvilku se zadívat, nespěchat, prohlížet si, cítit, že dnešní východ slunce byl tak krásný jen kvůli Vám, že tak nádhernou vločku už nikdy nikdo neuvidí...

Někdy stačí zaposlouchat se do hlasů lidí kolem nás, do hlasu „Toho, který přichází"!

Můžete začít třeba právě teď. Spolu s námi. Pojďte si s námi všímat krásy „běžných věcí" kolem nás, pojďte s námi poznávat poezii všedního života. ...i když v tomto čísle možná trochu sváteční jšího – jsou přece vánoce. **KT**

Duchovní slovo duchovního

Chtěl bych vyjádřit vděčnost, že do tohoto světa, ve kterém žijeme, světa často velmi těžce zkoušeného, naplněného sobectvím a soupeřením, se rodí něco, co chce přinášet naději, ochotu dělit se a sdílet se. Toto právě narozené nemluvně, je skromný občasník NotaBene. Myslím, že je příznačné, že vychází právě v čase vánočním, kdy si připomínáme Ježíšovo narození. On se narodil také jako bezbranné nemluvně a přesto mnohé oslovil a oslovuje dodnes.

Do našich životů patří nejrůznější události a celé pletivo vztahů, které spoluvytváříme, ve kterých se můžeme navzájem podpírat a nést. Mnozí z nás mají mezi svými přáteli, příbuznými nebo i členy rodiny ty, kteří se nedokáží přesně vyjadřovat či dokonce vůbec nemluví. Přesto nás na nich tak mnohé oslovuje – jejich způsob života, jejich prostota, přímočaré přátelství,...

Byl bych rád, kdyby nás tento časopis NotaBene učil právě tolik potřebné vnímavosti a empatii vůči druhým, vůči událostem a vztahům, které jinak zůstávají nepovšimnuty. Tomuto velikému umění být vnímavý, soucitný, ohleduplný, umět obdarovávat, ale také se nechat obdarovat, se už několik desetiletí učí ve společném životě s postiženými i Jean Vanier. Výjimečný muž naší doby, kterého můžeme bez nadsázky nazvat andělem pokoje, pokory, smíření a sloužící lásky.

Jeho přítel, kněz a spisovatel Henri J. M. Nouwen píše: Chudí jsou těmi, v nichž si Ježíš našel svůj oblíbený příbytek a v tomto smyslu se stali cestou, na níž se setkáváme sami se sebou, i s Ježíšem. Nejenže jsou postižení sami chudí, ale také umějí zjevovat naši vlastní chudobu nám. Z jejich volání se především ozývají úzkostlivé nářky: "Miluješ mě?" a „Proč jsi mě opustil?"

Narazíme-li na nářek těchto lidí, kteří se nedovedou skrývat za maskami všelijakých zábran, jsme nuceni se tváří v tvář podívat na svou vlastní osamělost a na náš vlastní nářek. Tento nářek se v současném světě ozývá odevšad. Ať už jsou to židé, černoši, palestinci, uprchlíci nebo mnozí jiní, všichni volají: "Proč zde pro nás není místa, proč jsme odmítáni, proč odstrkováni?" Archa se zakládá právě na tomto volání chudých a je odpovědí na toto volání.

Kéž i řádky tohoto občasníku poskytují prostor pro vzájemné sdílení, pro volání i hledání odpovědí. Snad i pomocí fotografií můžeme poodhalit, jak život ve vzájemné ohleduplnosti, službě a předávání naděje může být pestrý a krásný.

P. František Mráz

Být benediktus ...

Dny se krátí, zima na krku, pošmourné počasí vkrádající se do nitra nás všech. V tu chvíli tak nějak zatoužíme po slunci, modré obloze, po vyhřátých stráních a vonících západech slunce. To je advent. Někdo jej naplní honbou za zajištěním svátků „klidu a pohody", někdo úpornou snahu zavalit dárky své blízké a jiný třeba hledáním cesty, jak se z předvánočních veletočů a splínů dostat ven a nebo od nich ještě někam dál? Pro mnohé z nás taková snaha znamená hledání míru a pokoje, pátrání po bohatství za nepatrnými věcmi a velkých duší v maličkých lidech. Hledáme pro svůj život záštitu, ochranu, posilu a pomoc – jednoduše požehnání.

Být požehnaný, se latinsky řekne benediktus. Pro mnohé z nás být benediktus je životním programem a zároveň cílem. A ti co jsou v Benediktu, zjistili, že cesta vede přes dětský smích, vděčné objetí a pomoc právě těm maličkým, slabým a opomíjeným. Být benediktus však neznamená, že by nás obloukem obcházely starosti a nejistota z budoucnosti. To vědí i v Benediktu. Požehnání jde často rozličnými cestami. Naštěstí ale všechny mají jeden cíl. Cílem je světlo, které přichází od Betléma. Možná proto se k němu vracíme zvláště v době největší tmy. Abychom to světlo lépe vnímali a více si jej vážili. Přeci naši blízcí jsou krásní ve světle svíčky, nikoliv v záři reflektorů.

Advent je obdobím přípravy – hlavně tedy té vnitřní. Nesháněť dárky, ale být pro druhého darem, nešůrovat dům, ale své srdce. Nelítat, ale zpomalit a ztišit se. Advent je příležitostí k hledání požehnání a nalezení toho, který je Benediktem všech benediktů. Nepatrná dívka Marie slyší tento pozdrav: požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod tvého těla. Z něj, z života Ježíše Nazaretského, toho krále narozeného v chlívě, z dítěte položeného do žlabu, smíme požehnání přijímat. Od toho chudého, malého a slabého dítěte? Jistě, vždyť velké věci do světa přicházejí právě skrze ty maličké. V Benediktu pro maličké pracují, aby jim pomohli, ale také aby přiblížili požehnání nám. Buďme jim za to vděční a buďme požehnáním zase my pro ně a pro jejich práci. Zaslouží si to. Přeji vám všem, malým i velkým, dobře prožitý advent a vskutku požehnané Vánoce. A až se do nás zase začne vkrádat nějaká ta chmura, nezapomeňme, co říká posel - anděl oné dívce Marii: u Boha není nic nemožného.

David Šorm, evangelický farář

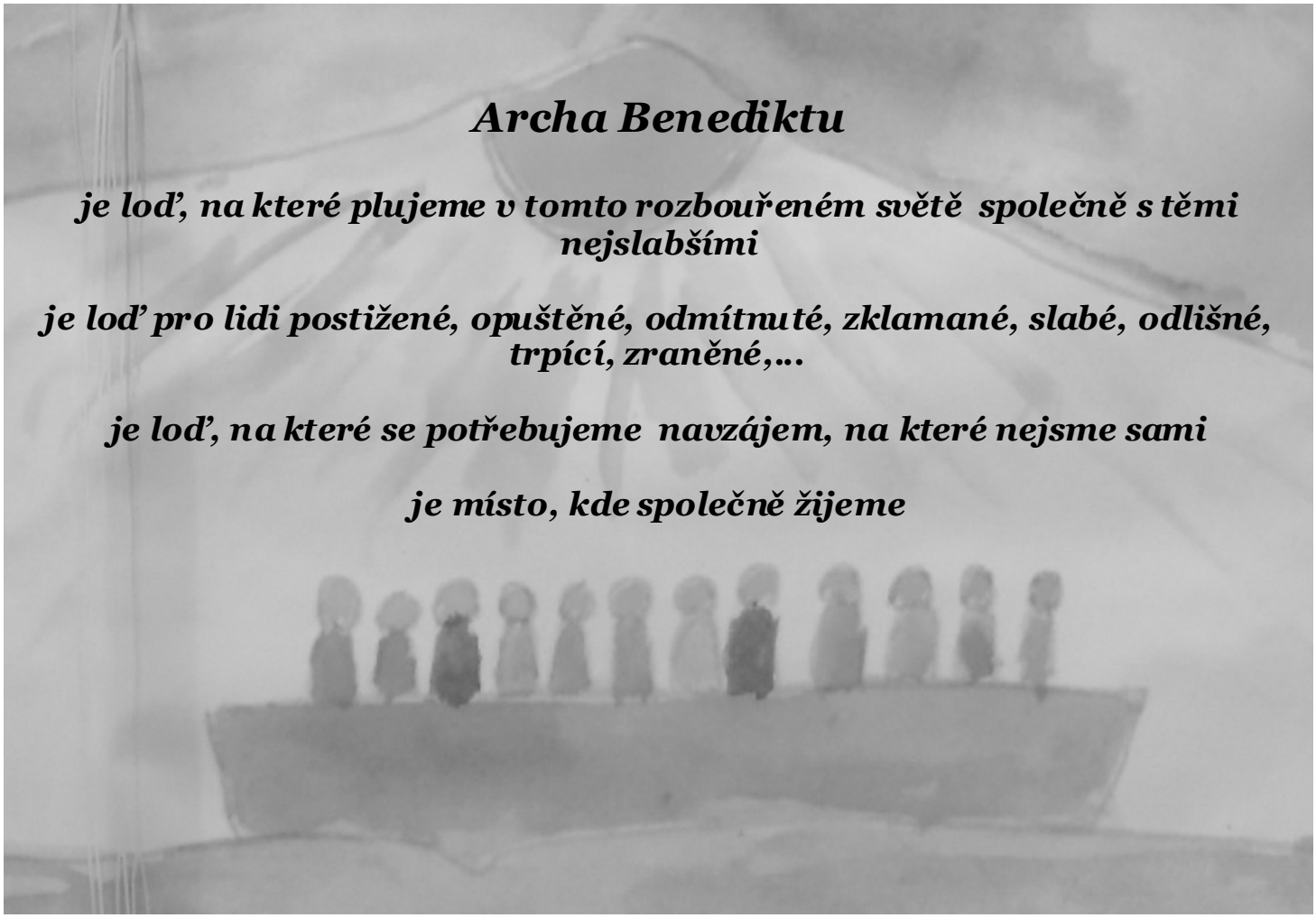

Když si malujeme navzájem v duši obrázky...

Slyšeli jste někdy jméno Jean Vanier? Někdo asi ne, ale někdo ví, že za tímto jménem se skrývá „obyčejný velký muž". Muž v ošoupaných manšestrácích, kárované košili a už ne nejnovější bundě. Muž vysoký přes dva metry, který se neustálým celoživotním skláněním k maličkým lidem sám ohnul o dobrého půlmetru. Šedivé vlasy, husté bílé obočí a téměř osm křížků na krku. Tak to je Prorok dnešní doby, dosahující významu Matky Terezy, nebo nedávno zavražděného bratra Rogera z francouzské komunity Taizé. I Jean Vanier je Francouz. Žije v malé vesničce Trosly nedaleko Paříže, obklopen svými nejbližšími – Maličkými, kterým se celý život rozdával , mentálně postiženými lidmi. Pochází z Kanady a v mládí býval námořním důstojníkem, který chtěl více proniknout do podstaty bytí a existence vůbec a tak začal studovat teologii. Stal se věrným následovníkem Ježíše. Po svém obrácení se dostal do Francie, kde si koupil nedaleko Paříže na venkově domek. Skamarádil se dvěma místními „blázny", mentálně postiženými muži a začal s nimi žít. Postupně odhaloval tajemství života postižených lidí a založil první komunitu Archa, ve které společně žijí mentálně postižení se zdravými lidmi. Dnes jsou po celém světě rozesety desítky komunit.

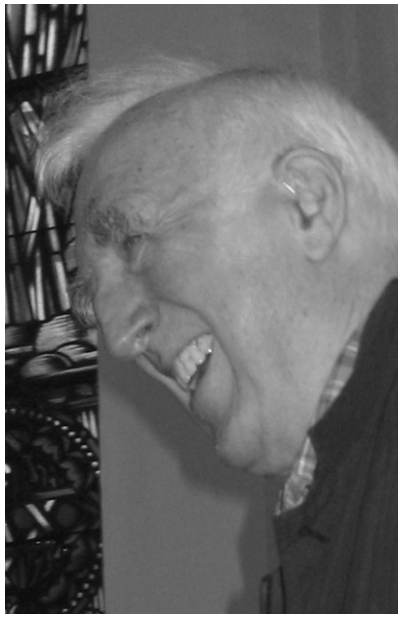

Je druhý adventní víkend a my čtyři „Benediktýni" jedeme do Košic na setkání s Jeanem a na setkání s jinak obdarovanými lidmi, jak jim tady všichni říkají. Již v páteční podvečer se ocitáme v jiném světě, než v tom, který jsme před pár hodinami opustili a který je tolik odlišný od toho, který denně žijeme. Ve světě plném lásky, vzájemné radosti, že jsme spolu, i když se vůbec neznáme, že máme Někoho, kdo nás spojuje, že máme jeden druhého a že jsme jeden pro druhého důležitý. Tak takhle si představuji ráj. 400 lidí, 400 otevřených srdcí pro pozitivní hodnoty, 400 společně se modlících lidí …. A tak nestačíme plně chápat, kde jsme se to ocitli. Společně jíme, společně se setkáváme, společně přímo hltáme každé Jeanovo slovo, které je plné radostné zvěsti, plné energie, plné Boží přítomnosti. Prorok dnešní doby mluví o darech lidí s postižením, o poslání těchto lidí, o nutnosti proměny našich kamenných srdcí v srdce hořící láskou, o nutnosti vstoupit do vztahů, přátelství,……

Venku je tma a my sedíme při svíčkách ve velké tělocvičně v malých skupinkách.. Všichni očekáváme v tajemném a posvátném tichu, co se bude dít. Jean říká:"Prosím nefoťte a nemluvte, všichni zůstávejte v modlitbě." Těmito slovy uvádí obřad mytí nohou. Stáváme se na chvíli všichni Ježíšem, abychom se stali služebníky jeden druhému. Za úplného ticha si začínáme vzájemně mýt nohy. A tak vidím, jak dívka na vozíku, se svým zdeformovaným tělem sleze z vozíku, lehne si na zem, a začne knězi vedle mne umývat nohy. Ruce ji neposlouchají, nedokáže dosáhnout do lavoru s vodou, ale s neuvěřitelnou láskou se snaží hladit jeho nohy a objímat je. Kněz se k ní sklání a modlí se nad ní. Dívka mu leží v náručí s naprostou odevzdaností a důvěrou. Já si poklekám před nejvíce postiženého chlapečka, který jak se zdá vůbec nekomunikuje, není schopen sám vůbec ničeho….Ani nevím jak a najednou se s chlapečkem objímám. Modlím se za něj a vnímám naprostou otevřenost jeho duše. Cítím, jak si s úplně cizím chlapečkem malujeme v duši obrázky. Je to chvíle nejhlubšího doteku lásky.Trvá pouhou chvilku, ale je to chvilka pro věčnost…….

Všichni se v naprostém tichu držíme za ruce a tiše začínáme zpívat Ubi caritas et amor.(Kde je dobrota a láska)…

Nedělní program pokračuje v kostele Panny Marie a opět se všichni vzájemně setkáváme. Mše, Jeanova poselství nejen pro nás, ale pro celý dnešní svět, dárky, společný oběd, radost a chtě nechtě také loučení. Poslední pohlazení od Jeana, jeho požehnání a slova do dalších dnů plných starostí a bojů. „Pokračujte ve své požehnané práci a pamatujte, že vše je otázkou rozhodnutí"…. Tak tolik Prorokova slova nám Benediktům.

Jeane, děkujeme.

BN

Plánujeme

Březen – **Pašije**:
u kaple Sv.Anny v Chotěboři v týdnu před velikonocemi

Květen – **Slavnostní otevření a požehnání nově zrekonstruovaného domečku**:
setkání s Marií Biedrawou (koordinátorka pro Archu ve stř. Evropě), setkání s lidmi s jiným obdarováním, koncert, divadlo, řemeslné dílny, trh

Ohlédnutí za …

Svatováclavské slavnosti 2006

Letos jsme pořádali již třetí ročník Svatováclavských slavností. Počasí nám přálo ze všech let nejvíce a sluníčko přilákalo velké množství diváků. Když procházel dobový průvod z kostela sv. Jakuba do zámeckého parku, byl prý tak dlouhý, že když kníže Václav vjížděl do zámecké brány, poslední účastníci z řad diváků teprve opouštěli náměstí. Novinkou letos bylo Kejklířské divadlo z Českých Budějovic, kterým pánové kejklíři opravdu ohromili zejména dětské obecenstvo.

Jinak ani letos nechyběl proslov knížete Václava, šermíři, jarmark, vystoupení postižených a zdravých dětí. Jako tradičně proběhlo ocenění dobrovolníků, lidí, kteří nám pomáhají, lidí, bez kterých by naše práce byla nepředstavitelná. Díky jim! Jako milá perlička na závěr bylo vystoupení pěveckého souboru Borovánek pod vedením sbormistra Michala Hájka. Křesťanské, židovské a dokonce svahilské písně se nesly po nádvoří zámku. Během koncertu zazněla také píseň Andělská…, jako hold zpěvačce Zuzaně Navarové, která měla právě před rokem vystoupit na Svatováclavských slavnostech. Naše díky patří Pánu, i všem, kteří se do Slavností zapojili.

Aby nebylo smutno

Máme rádi humor pánů Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře. Také „naše" děti znají jejich písničky, zejména tu o krávách umí opravdu všechny. Rozhodli jsme se pozvat je do Chotěboře. …. Nakonec se vše podařilo domluvit a nadešel den vystoupení. Byli jsme trochu nervózní, aby bylo všechno nachystané tak, jak má. Klavír aby byl naladěn, abychom měli tabuli, křídu atd. Pánové přijeli a byli takoví, jak je známe… galantní, pozorní, příjemní…

Vystoupení bylo neuvěřitelným zážitkem. Bavily se děti, které zpívaly – některé i do mikrofonu. Bavili se i rodiče výborným humorem obou pánů. Zněly písničky staré i nové a mohli jsme si dokonce vyzkoušet, jak se taková písnička skládá, takže vznikla úplně nová o Chotěboři. Po dvou hodinách smíchu a pohody pan Svěrák řekl, že by byl rád, kdyby jejich představení splnilo čtyři cíle. Aby se lidé zasmáli, zazpívali si, na chvíli zapomněli na svoje starosti a za nějaký čas, až na ně budou doléhat těžší věci, aby si mohli říct není nutno, aby bylo přímo veselo, ale hlavně, aby nebylo smutno, nebo se dokonce brečelo…
Velkým zážitkem byl čas po vystoupení, kdy jsme s nimi mohli mluvit. Poté, co ze sebe setřásli houfy dětí žadonících o podpis. Mluvili jsme o tom, jak nelehké je vystupovat a mluvit před davem lidí. Pan Svěrák vyprávěl, jak učil mluvit pana Uhlíře - hrozně prý drmolil. Také říkal, že mu vystupování před lidmi za ta léta už vůbec nevadí. S výjimkou pohřbů. Na těch se bojí, že se mu zadrhne hlas a rozbrečí se. Mluvili jsme o jejich práci, o životě… také o víře. Oba se shodli, že nejsou věřící a pan Svěrák dodal: „…ale jsem stejně srab. Když se něčeho bojím, tak říkám - Pane Bože, vždyť já jsem taky trochu hodnej…"

RJ

Jen tak

Čepice musí patřit!

Být učitelkou v mateřské škole má kromě různých záporů i jeden obrovský, OBROVSKÝ klad. Tak k záporům bezesporu patří – po letech práce částečná hluchota (hluk srovnatelný s prací bagristy), lehce pocuchané nervy („Slez z toho lustru, Marečku, spadneš!") a prvky infantility v řečovém projevu („Bolí tě ten lokýtek?")
Ale KLAD převáží tohle všechno!!
Je tam totiž s našimi „klienty" velká legrace.
Tak třeba nad hlavou nám místo *hejna* holubů letí *houfo* holubů nebo se holčička zeptá, jak ta čepice patří, protože „maminka říkala, že čepice musí patřit".
A co by děti koupily svým rodičům pod stromeček, kdyby mohly?
Maminky by dostaly čokoládu, nový obraz, miminko Šu-šu, pustýnek, ale i kamion.
Tatínkové šušenku, brýle, televizi, auto, ale i „NIC, protože taťka nic nepotřebuje" nebo „barák plnej hraček, v kterym by si taťka nehrál, jen by si tam bahňal."
No, a tuhle jeden chlapeček povídá: „Paní učitelko, já už se tak těšim na vánoce!" „Ale Pájo, vždyť teprve začíná jaro!" Pája: „Jo!! Překulí se jaro, léto, podzim a SOU TADY!"
A měl pravdu!!
Šťastné a veselé

Olina Tichá

Když se řekne Maruška Plodíková:

Jak vidí Marušku její kamarádi...

Jarmila:"Líbí se mi a překvapuje mě její humor. Je svá, nenechá se ovlivnit..."

Blanka: „Je šílená hlásička - Mám vlasy, jak nakopnutej drn. Doma musim furt hlídat fakany.

Hanka: „Je to osobnost, která se snaží někoho řídit, snaží se pomoct, je pečlivá, snaživá a hodná..."

Radka: „Je hodná, stará se o druhé, pomáhá jak může, má ráda lidi, je starostlivá a upovídaná".

Lerka: „Je výrazná, je s ní hodně legrace, má hlášky, snaží se mi pomáhat v kuchyni.

Ptáme se...

Maruško, co máš ráda?
Kazety, CD.

Takže hudbu, Maru?
Jo! Televizi nemám ráda vůbec, to škrtni a Pouta taky škrtni!

Mám ráda cédéčko od Martina a dechovku!

Co ti dělá radost?
Hlavně né kočky! Ale když jsem tady s tebou (s vámi) a když se nemusim patlat v hlíně (keramické)! Taky když je uklidňující den...

Co ráda jíš?
Jím ráda všechno, kromě řízků!

Máš ráda květiny?
Jo, všechny, ale víc v květináči.

Co se ti líbí v Benediktu?
Klid. Chodim ráda do práce mezi vás.

Máš ráda Jirku?
Jo, je srandovní.

Chodíš ráda do kostela?
Jo, když to jde.

A proč?
Protože potřebuju Pána Ježíše!

Modlíš se někdy?
Když neusnu.

Co by sis přála k Vánocům?
Bačkory!

Co by sis přála nejvíce?
Abych mohla chodit sem za dětma, aby už byl postavenej baráček a taky doma, aby už to bylo hotový.

Co nejraději děláš tady v práci?
Utírám nádobí a zpívám Svěráka.

Co bys chtěla vzkázat všem?
Že je mám ráda... a aby se zlepšilo to moje čochtání, hlavně po ránu.

RJ

Martinovi je 30

Oslava, slavnost, hostina, to jsou slova, která v nás většinou vzbuzují pěkné pocity. Když vás na oslavu pozve někdo tak milý jako rodina Kopeckých, je to záruka vřelosti, pohody, legrace. Ne jinak tomu bylo, když jsme slavili Martinovy třicetiny. Martin je pro nás člověk, kterého známe dlouho, který je „náš" a bez kterého si naše společenství neumíme představit. U Kopeckých nás čekala hostina téměř svatební. Sešlo se nás kolem dvaceti – děti, postižení, dobrovolníci, pracovníci, přátelé, duchovní..., zvláštní směs lidí a pes. Spojovalo nás přátelství s Martinem a taky k sobě navzájem... Měli jsme čas na povídání, jídlo, pití, smích...

Když jsem odpovídala na otázku, kdo jsou všichni ti lidé, co se tu sešli, mohla jsem říct s takovým hezkým pocitem sounáležitosti: „všichni, kdo k nám patří..."

RJ

Světýlko pro druhé

Nedávno jsem si v jedné knížce přečetla krásné moudro od sv. Augustina: „Člověk svíčce, která se stravuje tím, že druhým svítí." Myslím, že první co nás všechny se má podobat tou svíčkou by měli být všichni lidé, kteří pomáhají potřebným. Ale jistě nejen napadne, je to, že oni.

Když jsem o tom přemýšlela na našem úterním setkání v Benediktu, kam docházím jako dobrovolnice, došlo mi, že ten, komu se daří nejlépe být pro druhé světýlkem, jsou všechna „děcka", která už jen svým úsměvem dokáží rozzářit celičký můj den. A to je jistě pro všechny, kteří jim třeba jen maličko pomáhají, ta největší odměna. A tak se dá říct, že si všichni svítíme navzájem. A to si myslím, že je jeden z největších důvodů proč být dobrovolníkem.

Jitka Nováková

Šábes

Za čtvrté: *„Pamatuj na den odpočinku, abys jej světil."* Ale kdy jsme si naposled odpočinuli; skutečně odpočinuli… Ve svém střehu a odhodlání získat pro život zakázku, která by mu dodala důstojnou soběstačnost a konečně smysl. Tak strašně unaveni svíráme opěradla večerních židlí rukama s bílými klouby, předkloněni jako v hádce nebo ve větru namáháme oči a hlavu a srdce v očekávání věcí příštích. Tak unaveni a ohroženi svíráme svá pověření a svá práva. A i v noci – ta hrozná práce snů, jsou-li to vůbec ještě sny, takové ty horečné chvaty, s nimiž se snažíme zavázat stále se zašmodrchávající tkaničky bot nebo dát do kabely několik posledních, zoufale se rozutíkávajících věcí.

Bude šábes, svátek oblečení. Vezmi si ty šaty, které tolik připomínají botanické zahrady v Kew, kde jsme nikdy nebyli. Nebudu se dívat, až si je budeš zkoušet, natočená profilem k největšímu zrcadlu v domě.
Bude šábes, svátek světla. Sobotní lampy visí nad námi. Nechej je hořet i dopoledne, pro lehké trnutí z toho plýtvání.
Bude šábes, židovský svátek daných věcí. Zapovídá se obdělávání půdy, stavba domů, práce ve dřevě i v kovech, přenášení břemen. Polož zavazadla, neboť i cestování se zapovídá. Zůstanem prostě tady. Zapovídá se psaní… Vše, co by vedlo k vytváření nových věcí, se dnes zapovídá.
Neboť dalších věcí netřeba. Svět je již hotov – jenom jsme si toho dosud nestačili všimnout, pro samé svírání zakázek a pověření a práva. Vše potřebné a krásné by tady někde již mělo být, k nalezení ve vratkých domech, slovech, odrazech vodní hladiny. Všechno už je. A v tomhle skutečném spočinutí nechej položit mé ruce na své, protože bude šábes a i rozdělávání ohně se zapovídá.

Petr Hruška: Zelený svetr

Pohádka o Domečku

Máme dům, domek, Domeček. V Chotěboři za kostelem.
A není to jen tak ledajaký Domeček. Povídá si s námi a my s ním.
Když se stal naším Domečkem, trochu se celý rozpadal, trochu byl mokrý a trochu neobyvatelný. A tak často plakal, že není hezký jako ostatní domečky. A protože to byl náš Domeček, bylo nám ho líto. Tak jsme mu slíbili, že ho opravíme, aby se už nemusel stydět.
A tak se ze smutného Domečku stal Domeček veselý. Každý den se raduje, že je hezčí a hezčí. Povídá s

nám o tom, jak se těší na postižené děti, které schová před deštěm a zimou. Těší se na setkání lidiček, kteří se mají rádi. Těší se taky na hezké věci, které budou vyrábět šikovné ruce. Těší se na každého z Vás, kdo se na něj přijde podívat a pochválí ho. A že si náš

kouzelný Domeček povídá jen s námi? To je omyl. Promlouvá ke každému, kdo ho má rád a kdo mu pomáhá, aby se stal hezkým Domečkem. Dotkne se totiž jeho srdíčka a řekne: „Děkuju Ti." A pak že mluvit umí jenom lidé …

Naučte se hledět i do budoucna beze strachu a s důvěrou. A nechte minulost minulostí, když už jednou pominula.

A. V. Chamisso

Děkujeme Vám všem, že se zajímáte o naši činnost a podporujete nás Vaší pomocí, finančně nebo jinými dary. Těšíme se na shledanou s Vámi v příštím roce! ...

NotaBENE / Časopis pro blízké / vydávaný o.s. Benediktus / 1. číslo / vyšlo v Chotěboři v roce 2006 v čase vánočním /
Na vzniku tohoto čísla se kromě výše uvedených podíleli: Kateřina Tichá, Radka Jindrová, Martin Jindra, Blanka Nikodemová /
Doporučená cena časopisu je 25 Kč, výtěžek slouží na podporu činnosti o.s. Benediktus

Myslím, že pocity se dají vyfotit. Vážně. Opravdicky vyfotit.
Ne normálně. Cvak. Nic neblikne. Ale stejně je tady. Fotka.
Fotka pocitu. Někdy o ní ani nestojíte. Prostě se objeví. Teď.
Nečekaně.
Nechápete?
Jsou to přece ty fotky, které si nosíme uvnitř. Každý sám v sobě.
Zahlédneme je jen občas. Vyvolají se totiž samy.
Bez našeho zásahu, bez ohledu na to, jestli je chceme vidět.
Vzpomínky, střípky zážitků, kousíčky pocitů…
… Ale něco na to „vyvolávání“ přece jenom potřebujeme.
Na každou naší „fotku“ platí něco jiného…
Chuť tvarohového koláče, vůně šeříků, hebkost sametu, mráz na autobusové zastávce, červená šála, písnička v rádiu, černé jeřabiny…
Náhodou zaslechnete zvuk hoboje a v tom…
kamarádka, která dávno bydlí v Rakousku, stojí vedle vás a vykládá, jak se jí ten koncert včera moc nepovedl.

Ať jsou Vaše letošní Vánoce plné blízkosti narozeného Ježíše Krista.
Ať je Váš celý nový rok plný zážitků, které si budete chtít „vyfotit“.
A ať jsou Vaše „fotky“ plné pokoje – toho pokoje, který přichází shůry.